

[Finansministeren.]

både administrativ erfaring, erfaring i rationalisering og i øvrigt et frisk syn på problemerne.

For regeringen er det noget helt selvfølgeligt, at personalet må inddrages i arbejdet. Måske kan man netop forvente, at særlig den yngre del af personalet vil møde med det friske syn og de nye tanker om, hvorledes en effektivisering kan gennemføres. I det hele er det jo rigtigt, at uden positiv medvirken fra personalet og uden en rimelig hensyntagen også til personalets interesser løses opgaven ikke. Regeringen er derfor også indstillet på, at ligesom vi meget gerne hører folketingets reaktioner på den afgivne betænkning, vil vi også give personaleorganisationerne lejlighed til at udtale sig derom, inden konkrete beslutninger træffes og sættes i værk. Vi håber, at dette kan lade sig gøre inden for en nogenlunde kort tidsfrist, idet vi formentlig alle kan være enige om, at den nye start på hele dette arbejde bør finde sted snarest muligt.

Regeringen er fuldstændig klar over, at det, der her er lagt op til, kun er en del af en administrativ reform. Som det allerede delvis fremgår af udvalgsbetænkningen, vil en fuldstændig reform medføre lovændringer på en række områder. Til en administrativ reform hører tillige hele problemkomplekset omkring fordelingen af ansvar, opgaver og finansiering mellem stat og kommuner, herunder spørgsmålet om den fremtidige kommunestruktur. Det er bekendt, at et forberedende arbejde på disse felter er i gang, og det vil falde godt i takt hermed, at vi snarest sætter ind med foranstaltninger på grundlag af betænkningen om effektivisering af statsadministrationen. Selv om vi ikke kan påregne de helt store besparelser ad denne vej, og selv om der endog i starten kan blive tale om beskedne merudgifter, vil der dog formentlig på længere sigt kunne opnås besparelser. Og sidst, men ikke mindst, må det betragtes som en betydelig værdi, at der gennem en intensivisering af dette arbejde kan opnås en hurtigere og bekvemmere betjening af borgerne.

Første næstformand (From): Jeg skal foreløbig forbigå punkt 3 på dagsordenen.

Man gik da til:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i lov om tilsyn med skibe.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 71) findes i tidenden sp. 2504, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 765).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Første næstformand (From): Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i lov om forholdsregler til skibsfartens betryggelse.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 72) findes i tidenden sp. 2504, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 765).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Hans Pihl: Det udvalg, der har været nedsat for at overveje de to lovforslag, der nu foreligger til anden behandling, har afholdt 5 møder. Udvalget har modtaget deputationer fra de organisationer, der er direkte interesserede i søfartens forhold, samt haft samråd med den højtærede handelsminister og de eksperter, som ministeren naturligt må støtte sig til i sager som disse. Ligeledes har vi modtaget skriftligt svar på en lang række spørgsmål.

Drøftelserne har ganske naturligt samlet sig om bestemte problemer, herunder de problemer, der blev rejst af de forskellige ærede ordførere ved første behandling.

Jeg vil gerne først gøre nogle bemærkninger om forslag til lov om ændringer i lov

[Hans Pihl.]

om tilsyn med skibe. Lovforslagets nr. 7 vedrørende lovens § 6, stk. 2, der omhandler skibe bestemt til særlige formål eller særlig fart, er drøftet indgående, og udvalget har tiltrådt et af ministeren stillet ændringsforslag, der tydeliggør paragraffens hensigt; jeg skal tillade mig at henvise til ændringsforslag nr. 3 i betænkningen.

Nr. 8 vedrørende lovens § 8, stk. 2, omhandler dispensationsmuligheden for skibe indkøbt i udlandet. Ved første behandling blev her det lille ord „kun“ påtalt fra flere sider. Denne paragraf er ligeledes gennemdrøftet, og man har erkendt, at der i ordet „kun“ kun lå en meget lille skærpelse i forhold til de gældende bestemmelser.

Nr. 11 vedrørende § 11, stk. 2, der omhandler lastelinjemærkerne, er ligeledes belyst i udvalget, og det er fremhævet, at der ikke vil blive skredet ind over for kortvarige nedlastninger, så længe skibet ligger ved kajen.

Nr. 14 vedrørende lovens § 20, stk. 1, der vedrører skibstilsynets ret til inspektion af danske skibe i udenlandsk havn, er drøftet med den højtærede minister, der har bekræftet, at det ikke er ministeriets agt, at skibstilsynets folk skal holde klapjagt på danske skibe ude over hele kloden, men at skibstilsynets repræsentanter, hvis de af andre årsager befinder sig i udenlandsk havn eller af særlige årsager føler sig tilskyndet dertil, da bør have ret til at gå om bord i danske skibe og foretage syn. Dette vil nogenlunde sidestille skibsfarten med vort øvrige erhvervsliv, der aldrig ved, hvornår fabriktilsynet dukker op.

Nr. 24 vedrørende lovens § 39, stk. 2, der omhandler rederiets pligt til at betale, når et aftalt syn på grund af rederiets dispositioner bliver umuliggjort, er klarlagt ved samråd mellem den højtærede minister og udvalget, og der er ingen grund til at tro, at disse bestemmelser skulle blive administreret på urimelig måde.

Tilbage er så alene nr. 2 vedrørende lovens § 4, der omhandler de tonnagestørrelser, der skal have radiotelegrafi eller radiotelefoni. Dette afsnit er indgående behandlet og overvejet. Sjældent har vel et udvalg været stillet over for så modstridende opfattelser som dem, der blev forelagt udvalget om de i dette afsnit foreslåede tekniske hjælp-

midler. Enhver må forstå, at udvalget her har måttet støtte sig alene på den uvildige sagkundskab. Man skal heller ikke glemme, at forslaget bygger på den internationale konvention, som er tiltrådt af 45 lande, der har været repræsenteret af den højeste sagkundskab på telegrafi- og telefoniområdet.

Efter at skibstilsynets eksperter på dette område har udtalt sig over for udvalget, må flertallet af dette anbefale, at lovens § 4 vedtages, således som den oprindeligt er foreslået, og anbefale at gå imod mindretallets ændringsforslag nr. 1. Medvirkende til denne indstilling er, at det under udvalgsbehandlingen er oplyst, at telefonsendere nu vil blive krævet forsynet med en automatisk 2-tonet anordning, der adviserer om, at en nødmelding er på vej. Flertallet i udvalget finder det imidlertid ydermere ønskeligt, at skibe, der besejler Grønland, fremover har 2 mand om bord, der kan betjene et radiotelefonanlæg, og henstiller derfor til den højtærede handelsminister, at bemandingsloven, når den skal revideres, kommer til at indeholde en bestemmelse herom, ligesom man henstiller, at reglerne for navigationsuddannelse fremover kommer til at indeholde bestemmelse om, at alle navigatører også skal uddannes i brugen af radiotelefoni.

Under udvalgsbehandlingen har den højtærede minister stillet ændringsforslag nr. 2 om et nyt punkt 20 i lovens § 4, der skal tilgodese, at der tages størst muligt hensyn til mandskabets forhold om bord på den måde, at der sikres rent drikkevand, at støj bekæmpes mest muligt m. m.

Jeg vil gerne her takke den højtærede minister for den foreslåede ændring, der må ses som en videreførelse af de i nr. 12 vedrørende lovens § 12 foreslåede bestemmelser om, at ministeren kan udfærdige forskrifter til beskyttelse af personer, der arbejder om bord i skibene. Både tilføjelsen i lovens § 4 samt ændringen til § 12 sikrer nu, at der kan udfærdiges sådanne forskrifter for arbejdet og opholdet om bord, at det i nogen måde kan sidestilles med tilværelsen i land.

Med disse bemærkninger kan jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget med de af handelsministeren foreslåede og af udvalget tiltrådte ændringer.

Den samme anbefaling gælder lovforsla-

[Hans Pihl.]

get om forholdsregler til skibsfartens betryggelse med den foreslåede ændring.

Jens Frandsen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Conrad Kofoed, er forhindret i at være til stede, skal jeg fremsætte nogle ganske få bemærkninger.

Udvalgsarbejdet om de her foreliggende lovforslag er ikke resulteret i forslag om store ændringer. De oplysninger, der er tilgået udvalget, bevirker, at vi fra mit partis side kan tilslutte os lovforslagene som angivet i betænkningen.

Der har selvfølgelig også været punkter, som vi for vort vedkommende har haft lidt tvivl om. Det er indlysende, at det sikkerhedsmæssige må være helt forsvarligt, det ligger selvfølgelig også i alles interesse; men der bør jo heller ikke pålægges erhvervet flere byrder end nødvendigt til opnåelse heraf. Det sikkerhedsmæssige anser jeg for at være tilgodeset, og de små tilføjelser, der foreslås, vil vel også trods alt gøre deres til at smidiggøre administrationen af loven.

Hindkjær Pedersen: Jeg skal ikke komme med så mange bemærkninger til de lovforslag, der her foreligger til behandling, idet de er så godt belyst af den første ærede taler. Jeg skal dog knytte et par bemærkninger til bestemmelsen om, at skibe under 1.600 t kan nøjes med at være forsynet med radiotelefonanlæg. Samtlige søfartsorganisationer har fremsat ønske om, at sådanne skibe skal forsynes med radiotelegrafanlæg i stedet for telefonanlæg; denne henvendelse gjorde et overordentlig stort indtryk på hele udvalget, og det er kun efter et grundigt studium af netop det problem, at udvalget så godt som enstemmigt — kun et enkelt medlem stiller særforslag for dette punkts vedkommende — er gået ind for lovforslagets bestemmelse i den foreliggende form.

En af de ting, som var afgørende for vor stillingtagen, var, at ved sikkerhedskonventionens vedtagelse i London i 1960 gik 45 lande enstemmigt ind for netop denne grænse på 1.600 t, og ved denne konventions vedtagelse var den højeste sagkundskab repræsenteret. Det er netop meningen med en sådan konvention, at den sætter

grænser, sådan som denne grænse på 1.600 t. Det er en grænse, som man ikke går under, men hvorfra man måske kan dispensere i opadgående retning; det er der dog ikke tale om her. Vi har fulgt konventionens bestemmelser og mener ikke, at vi på nogen måde kan gå under denne grænse.

Ligeledes var der ved plenarmødet angående sikkerhedskonventionen i handelsministeriet den 9. december 1963 enstemmighed blandt alle danske deltagere. Der var ingen, der protesterede imod denne grænse ved 1.600 t. Det ligger ganske naturligt i, at skibe af ringe størrelse ikke har den elektriske effekt og den antennehøjde, der skal til for at udnytte de fordele, der eventuelt ligger i et radiotelegrafisk anlæg i forhold til fordelene ved et telefonisk anlæg. Det, at det 2-tonede alarmsignal er indført, har overordentlig stor betydning; telefonien vinder jo mere og mere indpas og bruges udelukkende inden for flyvningen.

Jeg skal nævne en lille ting, som jeg selv anser for ganske uvæsentlig. Det drejer sig om dette, at der i § 8, stk. 2, er indført det lille ord „kun“. Der står, at direktøren for statens skibstilsyn „kun“ undtagelsesvis kan tilstå afvigelser fra de almindelige regler, hvor det drejer sig om skibe, der indføres fra udlandet. „Kun“ er her et ganske overflødig ord, og jeg synes ikke, det burde have været med. Man burde ikke bruge en tekst, som er overflødig, og som jeg synes er usaglig. Det afhænger jo dog af, hvilke skibe der i en vis periode er indkøbt, og den højtærede minister har oplyst, at dette ord „kun“ ikke havde relation til indkøbte skibe, der opfyldte den gældende sikkerhedskonventions standard. Det vil altså sige, at i mange tilfælde vil ordet „kun“ ikke få betydning. Det kan jo heller ikke være sådan, at hvis man køber et vist antal skibe i en vis periode, skal man kun dispensere i enkelte tilfælde, hvis de alle opfylder betingelserne. Jeg synes, ordet er overflødig, men jeg har ikke ment, at spørgsmålet var af så stor betydning, at vi ville stille ændringsforslag eller undlade at stemme.

I øvrigt synes jeg, at vi fra den højtærede minister har fået særdeles gode og fyldestgørende besvarelser på de spørgsmål, som vi har stillet, og dem vil jeg takke for. Til slut skal jeg anbefale de af handels-

[Hindkjær Pedersen.]

ministeren stillede og af udvalget tiltrådte ændringsforslag, ligesom jeg anbefaler lovforslagene til vedtagelse ved tredje behandling.

Svend Haugaard: Når jeg ved lovforslagets første behandling gav udtryk for visse betænkeligheder, var det ikke så meget ved selve lovforslagets ordlyd som med hensyn til, hvordan skibstilsynslovens bestemmelser eventuelt ville blive administreret. Vi har, som det er nævnt, haft et samråd med den højtærede handelsminister og har fået en række oplysninger, og jeg må indrømme, at efter dette er jeg noget mere beroliget. Udvalget har også haft lejlighed til at træffe de myndigheder, som skal administrere loven; også det har beroliget mig en del, og da de ting, som vi her har drøftet, i det store og hele er nedfældet i betænkningen, mener jeg, at sagen i dag ligger noget anderledes end ved første behandling. Også jeg håber, at det lille ord „kun“, som blev omtalt af den foregående ærede ordfører, ikke skal tages alt for bogstaveligt.

Med hensyn til lastelinjen er det nu nedfældet i betænkningen, at man ikke vil påtale kortvarig overlastning. Jeg glæder mig over denne tilføjelse i betænkningen.

Hvad angår betaling ved aflysning af berammet syn, er det nu forklaret sådan, at aflysning skal skyldes rederiets forhold, for at rederiet kan komme til at betale.

Med hensyn til dansk syn rundt omkring i hele verden — det var også en af de ting, jeg udtrykte betænkelighed ved i første omgang — ligger det sådan, at det er skibstilsynsadministrationen, der er meget afgørende, og jeg er nogenlunde tilfreds her efter den samtale, der har været. Jeg stoler på, at også det bliver administreret fornuftigt. Jeg vil dog gerne stadig pege på, at jeg mener, det er et område, hvor der er brug for et internationalt eller i hvert fald nordisk samarbejde.

Det er klart, at der skal tages alle rimelige sikkerhedshensyn, ikke mindst når det gælder sejladsen på Grønland, som jo er særlig farlig, men jeg mener, at vi har efterkommet det ved at få bestemmelsen om, at der skal være mindst to mand på hvert skib,

som kan betjene et radiotelefonianlæg. Jeg må altså afvise ændringsforslag nr. 1.

Jeg kan anbefale lovforslaget med de ændringsforslag, der er stillet af handelsministeren, og anbefale begge lovforslag til vedtagelse ved tredje behandling.

Vivike: Socialistisk folkeparti kan anbefale de af ministeren stillede ændringsforslag og også anbefale det af os stillede ændringsforslag. Det sidste kan vi anbefale ud fra den betragtning, at folketinget ikke kan tage ansvaret for, at der sejles på Grønland med skibe, som ikke er udstyret med radiotelegrafianlæg, og derved måske kommer til at bære ansvaret for, at menneskeliv går tabt ved fremtidige søulykker.

Langt den største del af den danske handelsflåde er beskæftiget i egentlig udenrigsfart mellem udenlandske havne. Heraf følger, at et fåtal danske skibe sejler på danske havne, og af dette fåtal sejler ganske få fartøjer mellem Danmark og Grønland.

For disse få danske skibes besætninger gælder, at de risikerer mere under udførelsen af deres arbejde end andre søfarende. De sejler nemlig konstant i fart mellem Danmark og Grønland. Deroppe raser med korte mellemrum hårde snestorme, deroppe må skibene kæmpe mod svær sø, og i de grønlandske farvande møder danske søfolk isfaren, de drivende isbjerge, der har sendt mange skibe til havets bund.

Men der er endnu en fare, som understreger alle andre, og denne fare er de ionosfæriske forholds upålidelighed i og omkring Grønland. Dette betyder på godt dansk, at det til tider er umuligt at komme i forbindelse med andre skibe og kystradiostationer ved hjælp af radiotelefoni. Grønland er ikke Danmark. Afstandene i og omkring Grønland er uhyre. Deroppe florerer nordlys, luftelektricitet, støj, der er direkte ødelæggende for sikre radiotelefoniforbindelser, og sikre radioforbindelser er netop det, som danske søfarende må have krav på, når de har fulgt regeringens opfordring til at indgå en forsyningssejladsoverenskomst, altså uanset strejke at forsyne Grønland under alle forhold.

Alle de søfarendes organisationer, skibsførernes, styrmændenes, maskinmestrenes, radiotelegrafisternes, restaurationspersonale, matrosernes og fyrbødernes, alle står

[Viviko.]

de bag kravet om, at der til gengæld for deres indsats må ydes dem den bedste radiosikkerhed, der kan gives, og den opnås kun, når skibene har radiotelegrafinstallation om bord.

Det er bevist og således en accepteret kendsgerning, at radiotelegrafi rækker længere end radiotelefoni. Det er en kendsgerning, at radiotelegrafis gennemtrængnings-evne i støj er fremragende. Det er bevist, at radiotelegrafi på mellembølge, 500 kc/s, ikke er udsat for variationer og black-out i modsætning til radiotelefoni. Det står således uimodsiget, at radiotelegrafi er det bedste radiosikkerhedsmiddel, og at radiotelegrafi er radiotelefonien langt overlegen. Derfor er det rimeligt, at de danske søfarende kræver at få denne radiotelegrafibeskyttelse, når de skal sejle på Grønland.

Vi husker alle „Hanne S.“-katastrofen. Skibet forsvandt. Ingen hørte nogen sinde fra det. „Hanne S.“ havde kun radiotelefoni om bord. De undersøgelser af radioforholdene, som er blevet foretaget i forbindelse med „Hanne S.“-katastrofen, viser, at der var black-out på radiotelefoni. „Erika Dan“, der befandt sig i farvandet omkring Kap Farvel i samme døgn, var nødt til at anvende sin radiotelegrafinstallation, fordi radiotelefoniudsendelserne ikke kunne trænge igennem. Andre skibe gjorde det samme. Dette fremgår tydeligt af kyststationernes radiojournaler. Radiotelegrafien trængte igennem; radiotelefonien er altid uden værdi i grønlandske farvande, når radioforholdene er dårlige, og det er radioforholdene meget ofte i nordlysområderne.

Danmarks tekniske højskole har bevist dette, radiotelefonisterne og radiotelegrafisterne erfarer det med jævne mellemrum i deres daglige arbejde. Så må vi, der skal lovgive, dog lytte til disse eksperter, denne sagkundskab, og vi må lytte til vore søfolks indtrængende anmodning om, at der til dette fåtal danske skibes besætninger ydes den bedste radiosikkerhed. Derfor må der installeres radiotelegrafanlæg i alle skibe, der sejler til og fra Grønland.

Radiotelegrafi på mellembølge bygger på den direkte jordbølge. Radiotelefoni har også en jordbølge, men den er kortere, og eftersom afstandene i Grønland er meget store, må radiosikkerheden på radiotele-

foni støtte sig til den reflekterede bølge fra de ionosfæriske lag. Men det er netop disse ionosfæriske lag, der udsættes for nedbrydning med korte mellemrum, og det er det, der kaldes black-out, og under disse black-outs høres der intet på radiotelefoni.

Vi husker sikkert alle fra aviserne meddelelser om, at en radiostation har glemt at stoppe sin radiotelefonsender, og at dette betyder, at ingen andre skibe eller fiskerkuttere kan komme i forbindelse med hinanden. Dette er netop også en af radiotelefoniens svagheder, at der kun er plads til én radiotelefonudsendelse ad gangen på samme frekvens. Med radiotelegrafi er det anderledes og bedre. Radiotelegrafudsendelser kan ligge ganske tæt på samme frekvens. Ved hjælp af telegraftegn, morse i forskellig tonehøjde, kan radiotelegrafisten opfange de signaler, han har brug for, og udelade de uønskede. Det vil altså sige, at der kan være flere skibsstationer, som kalder og arbejder på samme frekvens — og alligevel vil et skib i nød blive hørt, hvis det sender på radiotelegrafi.

Måske husker nogen katastrofen „I. P. Suhr“. Skibet forsvandt for nogle år siden ved Bornholm. Ingen nærliggende stationer hørte skibet. Det havde radiotelefoni om bord. „I. P. Suhr“ forliste med alle mand, og katastrofen var den direkte anledning til, at Rønne radio blev oprettet. „I. P. Suhr“ blev ikke hørt, og „Teddy“ forsvandt omtrent i samme farvand for få år siden, uden at radiotelefonien overhovedet kom i brug.

Ingen vil påstå, at afstandene i Danmark og Grønland kan sammenlignes, men når flere radiotelefoniudsendelser forhindrer redningen af søfarendes liv i danske farvande som i tilfældet „I. P. Suhr“, hvorfor vil man så ikke lytte til søfarendes råd, følge deres krav om, at man sikrer dem i de grønlandske farvande?

Hvor mange „Hanne S.“-katastrofer skal der til, før vi forstår, at danske søfarende har krav på den bedste sikkerhed? Vi bør efterkomme de søfarendes rimelige sikkerhedskrav og bestemme, at alle skibe, uanset størrelse, skal medføre radiotelegraf, når sådanne skibe sejler til og fra Grønland.

Det er nævnt af det ærede medlem hr. Hindkjær Pedersen, at det er gennemgående mindre skibe, og de kan ikke have

[Vivike.]

en sådan sendehøjde, at det bliver effektivt. Det er ikke rigtigt. De kan foruden trådantennen have en fast antenne, og en fast antenne kan stå på selv det allermindste skib, den er ved at kunne stå i en robåd, og den er lige så effektiv som trådantennen.

Nu er endelig nævnt her, at fremtidig kræves der automatisk anordning på radiotelefonanlæggene, således at de automatisk modtager alarmsignaler, og i hvert skib skal der nu være 2 mand, som er i stand til at betjene et radiotelefonanlæg. Uanset nok så mange forbedringer af radiotelefonen eller i hvert fald den forbedring, der nu kommer med den automatiske anordning, og uanset hvor mange der er om bord i skibet, der kan betjene en radiotelefon, så spiller det ingen som helst rolle, for under dårlige forhold, altså forholdene omkring Grønland, virker radiotelefonen overhovedet ikke, og det kan meget nemt bevirke, at mange søfolk fremtidig kommer til at sætte livet ind.

Jeg synes, at folketingset påtager sig et meget stort ansvar, hvis det nedstemmer ændringsforslaget fra socialistisk folkeparti om, at der bør være radiotelegrafi om bord på skibe, der sejler på Grønland. Jeg vil meget kraftigt anbefale, at man vedtager forslaget.

Rimstad: Vi har haft lejlighed til at gøre os bekendt med de af udvalget stillede spørgsmål til ministeren og hans svar på dem, og vi er tilfredse med de tilsagn, den højtærede minister har givet, blandt andet med hensyn til forståelsen af bestemmelserne vedrørende lastelinjemærkerne, hvorefter det ikke er hensigten at anvende de skærpede bestemmelser ved kortvarige overbelastninger i havne og lignende.

Vi kan også udtale tilfredshed med den fortolkning, den højtærede minister giver bestemmelserne angående den inspektion, som et dansk skib i udenlandsk havn ifølge loven kan gøres til genstand for og kræves betalt for, og som i henhold til min

opfattelse af loven kun kan finde sted, såfremt den danske skibsinspektion i anden anledning af tjenstlige årsager er repræsenteret i den pågældende havn.

Vi kan også tilslutte os den højtærede ministers opfattelse af, hvordan ordlyden af loven skal forstås, når det drejer sig om aflysning af berammede syn.

Konklusionen af den meget omhyggelige undersøgelse af radioforholdene omkring Grønlandssejladsen kan vi tiltræde og skal samtidig meddele, at vi ikke kan tiltræde det af det ærede medlem hr. Vivike stillede ændringsforslag til § 1, som vi vil stemme imod.

Vi vil heller ikke kunne stemme for ændringsforslag nr. 2, stillet af den højtærede minister, i hvert fald ikke i den skikkelse, det her har fået. Vi finder dette ændringsforslag for vidtgående og for upræcist. Også vi er naturligvis interesseret i, at der tages hensyn til sundhedstilstanden om bord, men en bestemmelse om, at der på rimelig måde ved skibets konstruktion og skibets udrustning skal tages hensyn til de ombordværendes velbefindende og deres beskyttelse mod støj, er et for løst defineret krav, som i hænderne på ukyndige eller kontrært indstillede kontrollanter kan give meget betydelige svingninger i de økonomiske følger, det kan have for rederne i henhold til bestemmelserne. Hvis den højtærede minister vil præcisere de krav, han tænker på i den forbindelse, vil vi gerne overveje at tilslutte os forslaget, men som formuleringen er sket i betænkningen, kan vi ikke stemme for det.

Handelsministeren (Lars P. Jensen): Jeg vil gerne takke samtlige ordførere, der har talt her i dag og givet tilslutning til de to lovforslag. Lovforslaget om skibsfartens betryggelse har ikke givet anledning til megen diskussion her i salen og egentlig heller ikke givet anledning til nogen diskussion i udvalget. Derimod har lovforslaget om tilsyn med skibe givet en hel del diskussion i udvalget, og der har været

[Handelsministeren.]

rejst en række spørgsmål, og dem har vi forsøgt at besvare så fyldigt, som vi nu gjorde det. Jeg er glad for, at man fra alle ordføreres side her i dag har givet udtryk for tilfredshed med de besvarelser, der er givet i udvalget.

Jeg kan selvfølgelig anbefale at stemme for samtlige ændringsforslag bortset fra det ændringsforslag, som det ærede medlem hr. Vivike har stillet. Jeg ser mig ikke i stand til at gå ind i en lang diskussion med det ærede medlem om telegrafi og telefoni; jeg er sikker på, at udvalget har ladet sig overbevise af den diskussion, vi havde i udvalget, og hvori de sagkyndige deltog. Jeg kan som det ærede medlem hr. Hindkjær Pedersen henvise til den konvention, som 45 lande har tiltrådt, og endelig vil jeg da også gøre opmærksom på, at medens de norske bestemmelser fra 1952 krævede telegrafi i alle norske skibe i oversøisk fart, har nordmændene nu frafaldet dette krav ved de nye 1964-bestemmelser, der alene kræver telegrafi i skibe på 1.600 t og derover.

Jeg er helt klar over, at sikkerheden skal tilgodeses så meget, som det er muligt. Jeg er ikke blevet overbevist af det ærede medlem hr. Vivikes argumentation, men det er givet, at det er et spørgsmål, vi skal være opmærksom på. Jeg vil derfor gerne understrege det, der er sagt i betænkningen, at når vi skal have bemandingsreglerne til revision, skal vi være opmærksom på dette, og ligeledes i forbindelse med uddannelsen af navigatører, at vi skal have klaret og være opmærksom på dette.

Det ærede medlem hr. Rimstad kunne ikke stemme for det ændringsforslag, jeg har stillet angående sundhedsbestemmelserne, ændringsforslag nr. 2. Det er rigtigt, at denne bestemmelse er holdt i almindelige vendinger, men der er dog på et enkelt felt givet en ganske klar begrundelse netop for støjbestemmelsen, og jeg vil tro, at det ærede medlem vil være enig i, at det vil være noget svært i selve lovteksten at definere, hvad der skal forstås ved disse foranstaltninger. Derfor har vi følt det rigtigst — og det har man også fra udvalgets side accepteret, vi har drøftet det meget indgående — at man ikke nedfældede definitionen i lovteksten, men at den admi-

nistration, der nu skal påbegyndes fra skibstilsynets side, sker, som det er sagt, på rimelig måde, og at det selvfølgelig især får betydning for nye skibe. Det er da klart, at skibstilsynet på dette felt skal tilegne sig en vis erfaring. Når denne erfaring er, skal vi sige erfaret, kan man måske nedfælde det i bekendtgørelser, men jeg synes ikke, det ville være rimeligt, om man nedfældede det i selve lovparagrafferne.

Vivike: Det ærede medlem hr. Hindkjær Pedersen og nu også den højtærede minister nævnede, at 45 lande havde tilsluttet sig konventionen, og det er rigtigt, men Danmark har jo et specielt problem, der hedder sejlads på Grønland. Det sker jo så godt som aldrig, at der kommer nogle af de andre nationers skibe til Grønland; for dem foreligger problemet således ikke, men det foreligger for os.

Den højtærede minister fremhæver — og det er jo rigtigt som ministeren siger — at udvalget har ladet sig overbevise af sagkundskaben. Ja, sagkundskaben benægter jo ikke, at radiotelefoni er dårligere end radiotelegrafi — hvis jeg lige må have lov at citere fra betænkningen, så siges der her fra sagkundskabens side, at man ikke kan se bort fra, at under givne forstyrrelser vil en på radiotelegrafi udsendt melding have større chance for at kunne blive modtaget og forstået end en på radiotelefoni udsendt melding. Det vil sige, at sagkundskaben — og det er i dette tilfælde en ekspert fra statens skibstilsyn — konstaterer, at det sikreste er radiotelegrafi. Stemmer man vort ændringsforslag ned, stemmer man også for, at søfolkene ikke skal have det, der er sikrest, men det, som er usikkert og i mange tilfælde ingenting værd.

Hermed sluttede forhandlingen.

Første næstformand (From): Jeg skal udsætte afstemningen vedrørende de to nu behandlede lovforslag og lade tredje behandling af forslag til lov om særligt tillæg til folke-, invalide- og enkepensionister samt om forhøjelse af grænsen for hjælp til underhold udgå af dagsordenen.

Der er herefter ikke mere at foretage i dette møde.

[Første næstformand.]

Udvalget angående forslag til lov om ændringer i lov om bekæmpelse af kønssygdomme har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Udvalget angående forslag til lov om afsætning af danske landbrugsvarer m. m., forslag til lov om en kornordning for høstårene 1965-66 og 1966-67 og forslag til lov om en rapsordning har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer vil blive omdelt.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 20. maj, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) Tredje behandling af:

Forslag til lov om særligt tillæg til folke-, invalide- og enkepensionister samt om forhøjelse af grænsen for hjælp til underhold.

2) Tredje behandling af:

Forslag til lov om undervisningen på de godkendte handelsskoler.

3) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændringer i lov om udøvelse af tandlægevirksomhed.

4) Tredje behandling af:

Forslag til lov om afgift for ekspedition af udstykningssager.

5) Anden (sidste) behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning angående civil benyttelse af de militære flyvepladser [af A. C. Normann m. fl].

6) Fortsættelse af anden behandling af:

Forslag til lov om ændringer i lov om tilsyn med skibe. [Afstemning].

7) Fortsættelse af anden behandling af:

Forslag til lov om ændringer i lov om forholdsregler til skibsfartens betryggelse. [Afstemning].

8) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om undersøgelse af inflationskilderne.

Mødet hævet kl. 17.

91. møde.

Torsdag den 20. maj kl. 13.

Første næstformand (From): Jeg gør allerede nu opmærksom på, at mødet i morgen vil blive sat til kl. 10.

Den første sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om særligt tillæg til folke-, invalide- og enkepensionister samt om forhøjelse af grænsen for hjælp til underhold.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 160) findes i tidenden sp. 5280).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Albertsen: Jeg kan på hele udvalgets vegne anbefale, at man vedtager det foreliggende lovforslag i den form, hvori det foreligger efter afstemningen ved anden behandling. Vi har haft et møde i udvalget efter andenbehandlingen og kan tiltræde lovforslaget i den udformning, det da fik.

Jeg kan måske som en lille efterskrift i diskussionen om lovforslagets behandling sige, at anledningen til det ekstraordinært hurtige tempo har været et hensyn til de kommuner, der med rette kritiserede lovforslagets sene fremkomst, men den er der jo givet en forklaring på af den højtærede socialminister. Vi har ment, at vi ved at foretage behandlingen i det tempo, som sket er, derved har imødekommet den kri-